

Arrest

nr. 106 690 van 12 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 november 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 december 2012 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat I. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 16 oktober 2008 te Marokko in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Verzoeker dient op 28 januari 2009 via de Belgische vertegenwoordiging te Casablanca, Marokko, een aanvraag in tot afgifte van een visum type D (lang verblijf), teneinde zijn echtgenote in België te vervoegen. Op 8 september 2009 wordt het gevraagde visum geweigerd.

1.3. Verzoeker komt op 3 april 2012, in het bezit van een nationaal paspoort voorzien van een visum type C (kort verblijf), het Schengengrondgebied binnen.

1.4. Verzoeker dient op 10 mei 2012 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 9 november 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.05.2012 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Marokkaanse

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie: de verwantschap met de burger van de Unie werd niet afdoende bewezen.

Betrokkene diende een aanvraag tot het verkrijgen van een D – visum in op 28.01.2009 op basis van zijn huwelijk afgesloten op 14.10.2008 te Meknes.

Deze visumaanvraag werd geweigerd omwille van een negatief advies van het Parket van Dendermonde over het huwelijk en de erkenning van huwelijk van betrokkene aangezien het huwelijk in strijd is met de Belgische Openbare Orde:

'Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden slechts erkend, zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 Internationaal Privaat Recht codex. Artikel 27 § 1 Internationaal Privaat Recht codex).

De artikelen 21 en 27 Internationaal Privaat Recht codex beschouwen als strijdig met de Belgische Openbare Orde elke huwelijksvoltrekking waarvan uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenote/7 kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de slaat van de gehuwde.

Er zijn thans immers omstandigheden gebleken die aangeven dat er sprake is van een schijnhuwelijk:

- Uit de gegevens van de Ambassade blijkt dat [...] zijn echtgenote niet blijkt te kennen en zelfs zijn juiste huwelijksdatum niet weet. Hij verklaart aanvankelijk in augustus 2008, terwijl partijen trouwden op 14 oktober 2008.

- Bovendien is er tegenstrijdigheid met betrekking tot het tijdstip van kennismaking.

[...] verklaart in juli 2008 terwijl zij verklaart in juli 2007.

Anderzijds verklaart hij twee jaar met elkaar voor het huwelijk te hebben doorgebracht.

- Aanvankelijk beweert hij ten aanzien van consulaire post geen familie te hebben in België. In zijn afgenomen interview verklaart hij dat hij een neef heeft die in Charleroi woont. Naar aanleiding van het interview spreekt betrokkene geen enkel moment over zijn echtgenote. Op de vraag waarom hij naar België wil gaan antwoordt hij "omdat zij de nationaliteit heeft en ik mij daar wil vestigen".

- Bovendien is er de vlugge beslissing tot huwen.

Volgens [...] leerde ze [...] kennen in juli 2007 in Marokko. In augustus 2008 bezocht ze hem terug in Marokko. Toen werd reeds beslist tot huwen. In die tussenperiode was er geen enkel fysisch contact.

Het verzoek tot huwen ging uit van [...].

Hij deed dit reeds verschillende keren gedurende de eerste ontmoeting.

- De Ambassade verleent eveneens negatief advies.

- Tot slot is [...] achttien jaar ouder dan haar echtgenoot en was reeds tweemaal eerder gehuwd, terwijl [...] nog nooit eerder gehuwd was en geen kinderen heeft, wat hoogst ongewoon is in de Islamcultuur.'

Op 08.09.2009 weigert het College van Burgemeester en Schepenen van de Stad Dendermonde eveneens de erkenning van het huwelijk, op basis van het bovenvermelde negatieve advies van het Parket van Dendermonde aangezien er voldoende vermoedens zijn dat het om een schijnhuwelijk gaat.

Betrokkene gaat in beroep tegen deze weigering erkenning van het huwelijk. Op 23.12.2009 werd dit beroep ontvankelijk doch ongegrond verklaard door de rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde.

Betrokkene gaat in Hoger Beroep tegen deze uitspraak op 19.01.2010.

Op 15.12.2011 wordt door het Hof van Beroep te Gent dit hoger beroep opnieuw ongegrond verklaard. In de uitspraak wordt gesteld dat 'het op 14 oktober 2008 tussen de appellanten in Meknès (Marokko) afgesloten huwelijk hoe dan ook om hoger aangehaalde motieven in België niet kan worden erkend wegens strijdigheid met de openbare orde en wetsontduiking'.

Aangezien het huwelijk niet kan erkend worden in België wegens strijdig met de Openbare Orde en wetsontduiking, is de verwantschap tussen betrokkenen niet aangetoond.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"1. De motivering in de bestreden beslissing

De Minister van Binnenlandse Zaken wijst het verzoek af door te stellen dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. De Minister meent dat de verwantschap met de burger van de Unie niet afdoende werd bewezen.

2. Juridisch kader

Op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet elke administratieve beslissing met redenen worden omkleed en ter kennis worden gebracht van de betrokken vreemdeling.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen [B.S. 12 november 1991] legt eveneens een motiveringsverplichting op. Het tweede artikel van deze wet bepaalt dat de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Het derde artikel voegt hieraan toe dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Artikel 6 van de Motiveringswet van 1991 bepaalt dat de wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

3. Toetsing

3.1. De formele motiveringsplicht werd geschonden

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het het bevel het land te verlaten. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoeker. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor hem dat hij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot weigering van vestiging.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen. [R.v.St., De Clercq, nr. 64939, 28 februari 1997]

De beslissing d.d. 9.11.2012 stelt: [...]

1.

Verzoeker en mevrouw [...] hebben elkaar in juli 2007 leren kennen op een busreis doorheen Marokko waarbij verzoeker de chauffeur was.

Na de eerste kennismaking werd regelmatig contact gehouden.

In augustus 2008 hebben zij een volledige maand met elkaar doorgebracht. Mevrouw [...] is daarbij telkens naar Marokko gereisd.

2.

Verzoeker en mevrouw [...] huwden op 14 oktober 2008 voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Meknès (Marokko), na toestemming van de rechter in familiezaken.

Het huwelijk ging gepaard met een traditioneel Marokkaans feest waarop de familieleden aanwezig waren.

3.

Ook de daaropvolgende jaren reisde mevrouw [...] verschillende malen naar Marokko teneinde haar echtgenoot te kunnen zien.

Haar internationaal paspoort bevat de vele datumstempels van het reizen naar en van Marokko.

Dat partijen een liefdesrelatie onderhouden blijkt tevens uit de liefdesbrieven welke mevrouw [...] van verzoeker mocht ontvangen.

4.

In het kader van gezinshereniging heeft verzoeker op 30 mei 2012 een aanvraag ingediend tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, zijnde zijn echtgenote mevrouw Fatima [...].

5.

Gelet op het negatieve advies van de Procureur des Konings werd de aanvraag van verzoekster op 9 november 2012 geweigerd.

*Om haar beslissing te nemen heeft de Minister van Binnenlandse Zaken zich gebaseerd op:
- het negatief advies van de Procureur des Konings
en*

- de beslissing d.d. 8.09.2009 van het College van Burgemeester en Schepenen van de Stad Dendermonde welke gebaseerd is op het advies van het Parket en
- het vonnis d.d. 23.12.2009 gewezen door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde mede het arrest d.d. 15.12.2011 van het Hof van Beroep te Gent.

Zowel het College van Burgemeester en Schepenen als de Rechtbank van Eerste Aanleg als het Hof van Beroep baseren zich louter en alleen op het advies van het Parket.

De ene dienst neemt de bemerkingen van de andere dienst gewoonweg voor waar aan uitgaande van de stelling dat het huwelijk van concludanten enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel (quod certe non).

Nochtans zijn er meer aanwijzingen welke wijzen op een huwelijk uit liefde dan wel op een schijnhuwelijk.

Verzoeker en mevrouw [...] hebben de intentie om een duurzame levensgemeenschap te vormen en hebben een oprecht huwelijk.

Verzoeker krijgt geen kans om de oprechtheid van zijn huwelijk aan te tonen. Het huwelijksleven van hem en zijn echtgenote neemt pas vanaf zijn aankomst in België een aanvang.

7.

Inmiddels woont verzoeker reeds geruime tijd in België. Het centrum van zijn belangen is intussen in ons land gevestigd.

8.

Verzoeker is buschauffeur/vrachtwagenchauffeur en beschikt over een rijbewijs C.

Verzoeker wenst ook in België dit knelpuntberoep uit te oefenen.

Teneinde zijn Marokkaans rijbewijs in ons land te kunnen omruilen, diende hij medische tests te ondergaan.

Verzoeker is hartpatiënt. Hij heeft alhier in België een aortaklepopperatie dienen te ondergaan. De operatie werd uitgevoerd door dokter Casselman, verbonden aan het OLV Ziekenhuis te Aalst (stuk 2). Verzoeker is geopereerd in het kader van belangrijke aortaklepregurgitatie.

Zowel de cardioloog als de huisarts van verzoeker verklaren dat er geen contra-indicaties zijn voor het overhandigen van het rijbewijs.

Verzoeker wenst zich in België verdienstelijk te maken door arbeid te verrichten. Vrachtwagenchauffeur is een knelpuntberoep. Het zou de Belgische maatschappij aldus ten goede komen dat deze jobs ingevuld worden.

9.

De motivering uit de bestreden beslissing is niet evenredig aan het belang ervan voor verzoeker. Hij heeft inmiddels in België het 'centrum van zijn belangen' gevestigd en wenst alhier door te leven te gaan zoals elke andere medeburger.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenfinding. [R.v.St., nr. 154.954, 14 februari 2006]

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

De Minister heeft zich uitsluitend gebaseerd op het niet voldoen aan de voorwaarden om haar beslissing te nemen, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de minister niet met de vereiste zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd.

De Minister neemt de bemerkingen van andere diensten gewoonweg voor waar aanuitgaande van de stelling dat het huwelijk van verzoeker en zijn echtgenote enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Zo neemt zij letterlijk het negatief advies van de Procureur des Konings over.

Zij neemt de bemerkingen van andere diensten voor waar aan zonder zelf enig onderzoek te voeren! Zij heeft dus niet met de vereiste zorgvuldigheid haar beslissing genomen.”

2.1.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de door verzoeker ingediende aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geweigerd omdat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie en meer specifiek de verwantschap met de burger van de Unie niet afdoende werd bewezen. Hierbij wordt toegelicht dat het in het buitenland afgesloten huwelijk met een Belgische onderdaan niet wordt erkend in België wegens strijdig met de openbare orde en wegens wetsontduiking. Er wordt verwezen naar de eerdere beslissing waarbij verzoeker een visum type D (gezinshereniging) werd geweigerd op grond van de niet-erkenning van het in Marokko afgesloten huwelijk wegens strijdig met de Belgische openbare orde, naar de weigering van het college van burgemeester en schepenen van Dendermonde om het betreffende huwelijk te erkennen en naar rechterlijke uitspraken van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde en het hof van beroep te Gent betreffende deze laatste beslissing waarin wordt bevestigd dat het betreffende huwelijk niet kan worden erkend in België wegens strijdigheid met de openbare orde en wetsontduiking.

Verzoeker betoogt dat de weergegeven motivering niet evenredig zou zijn aan het belang van de bestreden beslissing. Hij wijst er hierbij op dat de gevolgen van de beslissing dermate ernstig zijn voor hem dat hij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding gaven tot de weigering van de “vestiging” en dat hij inmiddels in België het centrum van zijn belangen heeft gevestigd en alhier door het leven wenst te gaan zoals elke andere medeburger. De Raad stelt evenwel vast dat de bestreden beslissing werd genomen in antwoord op een aanvraag van verzoeker van 10 mei 2012 om in het bezit te worden gesteld van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit in functie van zijn in Marokko afgesloten huwelijk met een Belgische onderdaan. Er blijkt niet dat verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op een andere grond over een verblijfsrecht of -machtiging beschikte. In het licht hiervan dient te worden aangenomen dat de weergegeven motivering pertinent en draagkrachtig is en verzoeker in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verweerder kon of moest ook niet motiveren over elementen waarvan niet blijkt dat hij er voorafgaandelijk van in kennis werd gesteld. Verzoeker maakt aan de hand van zijn betoog niet aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet als afdoende in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 kan worden beschouwd.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

2.1.2.2. In zoverre verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad merkt op dat verweerder weigert de geldigheid van de buitenlandse huwelijksakte die door verzoeker werd neergelegd in het kader van zijn aanvraag te erkennen. Verzoeker geeft te kennen niet akkoord te gaan met de redenen op grond waarvan deze buitenlandse huwelijksakte door verweerder niet wordt erkend, doch er dient te worden benadrukt dat, overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid van het Wetboek Internationaal Privaatrecht, in het geval de overheid weigert de geldigheid van een buitenlandse akte te erkennen beroep kan worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg. Het komt dan ook enkel aan dit rechtscollege toe om, indien hieromtrent enige betwisting bestaat, te oordelen over de rechtsgeldigheid van een buitenlandse akte. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om zich over deze betwisting uit te spreken (cf. RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 1 april 2009, nr. 192.125; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

Door op algemene wijze te betogen dat hij intussen het centrum van zijn belangen in België zou hebben gevestigd en te stellen dat hij zich in België verdienstelijk wenst te maken als vrachtwagenchauffeur toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

2.1.2.3. In zoverre verzoeker tevens de schending van het evenredigheidsbeginsel lijkt te willen aanvoeren, wijst de Raad erop dat het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoeker toont met zijn uiteenzetting – waarbij hij op algemene wijze betoogt dat hij inmiddels het centrum van zijn belangen in België heeft en dat hij zich in België verdienstelijk wenste te maken als vrachtwagenchauffeur – een dergelijke kennelijke wanverhouding evenwel niet aan. Verzoeker wist ook, of diende te weten, dat hij slechts tijdelijk was toegelaten tot een verblijf in België en dit in afwachting van een beoordeling van zijn aanvraag. De Raad benadrukt bovendien dat het de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet is toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag in te willigen en de loutere verwijzing naar het evenredigheidsbeginsel laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (Cass.12 december 2005, AR C040157F). Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker betoogt dat het getuigt van een onzorgvuldige feitenvinding waar verweerder de bevindingen van andere diensten overneemt dat het betreffende huwelijk een schijnhuwelijk betreft zonder zelf enig onderzoek te voeren. De Raad stelt evenwel vast dat dit betoog opnieuw is gericht tegen de weigering van verweerder om de voorgelegde buitenlandse huwelijksakte te erkennen. Zoals reeds gesteld, is de Raad zonder rechtsmacht zich hierover uit te spreken.

Door verder op algemene wijze te betogen dat verweerder zich uitsluitend heeft gebaseerd op het niet voldaan zijn aan de voorwaarden om een beslissing te nemen, toont verzoeker niet aan dat verweerder de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit zou zijn gekomen. Hij blijft in gebreke te duiden met welke concrete gegevens – die een andere beslissing door het bestuur tot gevolg hadden kunnen hebben – ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hij licht het middel als volgt toe:

“Verzoeker woont inmiddels geruime tijd in België en heeft hier het ‘centrum van zijn belangen’ gevestigd, in die zin dat zijn privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België.

De echtgenote van verzoeker woont immers in ons land.

Door de handhaving van de bestreden beslissing, en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging, zou het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn privé-, gezins-, en familieleven (artikel 8 EVRM) op onaanvaardbare wijze worden geschonden.

Indien verzoeker de aanvraag zou indienen in zijn land van herkomst, zou hij gedurende enkele jaren gescheiden worden van zijn sociale relaties, aangezien deze procedure enkele jaren in beslag neemt. Ook al betekend dit slechts een ‘tijdelijke verwijdering van het grondgebied’, zulks is vanzelfsprekend niet bevorderlijk voor een relatie, van welke aard ook.

Bovendien is het onmenselijk voor zijn verzoeker om zijn echtgenote hier in België achter te laten.”

2.2.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In zoverre verzoeker verwijst naar een privéleven in België dat losstaat van zijn beweerde gezinsleven met zijn Belgische partner kan de Raad enkel opmerken dat verzoeker enig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet op concrete wijze aannemelijk maakt. Verzoeker kan er zich op dit punt niet toe beperken op zeer algemene wijze te stellen dat het centrum van zijn belangen inmiddels in België zou zijn gevestigd. Verzoeker wijst ook nog op de sociale relaties die hij in België zou hebben opgebouwd, doch hij brengt hier evenmin enig (begin van) bewijs van aan, laat staan dat hij aantoont dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Er moet trouwens geduurd worden dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290).

De Raad kan op grond van de stukken die voorliggen evenmin vaststellen dat er sprake is van een gezinsleven in België zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. In dit verband kan worden gewezen op de rechterlijke uitspraak van het hof van beroep te Gent van 15 december 2011 waarin werd vastgesteld dat het tussen verzoeker en een Belgische onderdaan te Marokko afgesloten huwelijk strijdig is met de openbare orde en er sprake is van wetsontduiking. Verzoeker blijft verder in gebreke op concrete wijze aan te tonen dat er ondanks dit gegeven alsnog zou moeten worden besloten tot een effectief beleefd en hecht gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Louter ten overvloede merkt de Raad verder op dat, zelfs indien enig gezinsleven dient te worden aangenomen, verzoeker door louter te stellen dat zijn ‘echtgenote’ in ons land woont in geen geval aantoont dat verweerder een op hem rustende uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting zou miskennen of dat de bestreden beslissing een niet-gerechvaardigde inmenging uitmaakt in dit eventuele gezinsleven. Het kan in dit verband volstaan op te merken dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat een

gezinsleven enkel in België mogelijk zou zijn en dat er ernstige redenen zijn die hem verhinderen een gezinsleven in zijn land van herkomst of elders op te bouwen (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 3291(c)). De bestreden beslissing heeft ook niet tot gevolg dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. De Raad wijst erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. Vande Lanotte en Y. Haeck (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

In deze omstandigheden kan geen miskennis van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld.

2.2.2.2. Artikel 12 van het EVRM luidt verder:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”

Er dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing op zich verzoeker niet verhindert om te huwen en een gezin te stichten. Het enkele gegeven dat verweerder oordeelt dat het in Marokko aangegane huwelijk in België niet kan worden erkend, kan niet leiden tot de vaststelling van een schending van het recht op huwen. Een schending van artikel 12 van het EVRM blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS